

LEGE SCHOENEN

-

IVOOR

Nicki Deridder

RADOSLAV ARAPTCHEV

Zuchten en zweten van het hete discussiëren tegen de sterren op over zinsconstructie en woordkeuze. Alleen maar om het beste uit mij en mijn verhaal te krijgen. Ik ben maar half zo goed als ik jou niet heb.

JEF CALLENS, BRANDED

Vijf heldere samenwerkingen en vijf bangelijke covers. Ik hoop dat je na Lege Schoenen nog lang mijn boeken mag sieren.

ANNE VAN DEN DRIES

Wanneer en toen...Ik schaam me dood dat ik deze nog steeds door elkaar haal...Wanneer jij verbetert, wordt het écht wel beter! Bedankt!!!

CARINA & SARAH OFTEWEL MAMA EN ZUS

Eerste lijn van defensie tegen 'domme' fouten. Zonder jullie zou geen editor aan mijn manuscript willen beginnen! Super merci!!!

AL MIJN LIEVE LEZERTJES EN AVONTURIERS

Voor Joris, Stijn en Fien duurde het avontuur exact een jaar. Voor mij was het een project van bijna tien jaar, waarvan de laatste vijf een pak intensiever waren dan de eerste vijf. Bedankt om me te motiveren en ondersteunen om de lange reis door te zetten. Jullie zijn de échte helden van dit verhaal.

Aan **ALLE COVID-19 SLACHTOFFERS** en achterblijvers.

Dat dit avontuur je even uit de wrede wereld mag
trekken.

<3

HOOFDSTUK 1

ZELFPORTRET

De immens grote, ijzeren poort krijste en haperde nog steeds bij het opengaan. Joris, Stijn en Fien keken beteuterd naar de twaalf ramen aan de voorgevel van het weeshuis, terwijl de lichtblauwe Volkswagen hen aan de voordeur afzette. Toen ze hier voor het eerst aankwamen, wisten ze nog niet wat er zich achter de ramen schuilhield. Ze hadden op een grote speelzolder onder het pannendak gehoopt, maar helaas. Na meer dan zeven helse maanden wisten ze beter dan op plezier te rekenen. De enige lichtpuntjes in hun *weeshuisleven*, waren de ongelooflijke, verre reizen die ze hadden gemaakt om de vier sleutels te bemachtigen. Nog één sleutel en de kinderen zouden hun ouders terug zien. Dat was de enige hoop die ze nog hadden. Joris kneep in de sleutel van brons, hun nieuwste aanwinst. Hun avontuur in Azië was nog maar net achter de rug, toch wilden ze niets liever dan er terug op uit trekken. Weg van het weeshuis, weg van de De Cru's. Spijtig genoeg konden ze er niet

onderuit. Ze konden zelfs niet ontvluchten op school! Augustus was nog maar net aangebroken, dus ze hadden nog een volledige maand zomervakantie te overbruggen met smerige taken, belachelijke regeltjes en akelige afblafmomenten.

“NEEN, NEEN, NEEN! DAT TREKT OP NIETS!”

blafte mevrouw De Cru drie kinderen af.

Ze hadden elk een kam in de hand. Het leek erop dat ze de franjes van het nieuwe tapijt in de gang moesten kammen. Het werd wel tijd, een nieuw tapijt. Het oude was zo afgeleefd dat de stof flinterdun was en je bijna de koude vloer erdoorheen kon zien.

“Alle *frennekes* naar dezelfde kant,” gaf ze de richting aan met haar armen. “Exact gelijk!”

Ze had het zo druk met afsnauwen dat ze niet eens had opgemerkt dat het Karl was die Fien, Stijn en Joris aan de voordeur afzette en niet de bus van het werkkamp uit Polen. Anja zag het wel. Toen de kinderen onopgemerkt mevrouw De Cru passeerden en met hun rugzakken naar de kamer wilden sluipen, zat Anja Joris op te wachten

aan de bovenste trede van de trap. Hij merkte haar blik meteen op. Streng, verbitterd, gekweld. Als twee druppels water haar moeder, die op dat moment een jongetje met een kam voor het veel te kleurrijke tapijt zonder eten naar bed stuurde. Exact dezelfde gelaatsuitdrukking, alleen een dertigtal jaar jonger.

“Stront aan de knikker,” fluisterde Stijn.

Zelfs Stijn, de minst emotioneel begaafde van de familie begreep de blik. Fien glipte Anja voorbij en liep Kat tegen het lijf. De zwarte kater was blij haar te zien. Zijn staart zwiepte van plezier, terwijl zijn oren zo recht stonden als ze maar konden, alsof hij alle verhalen van hun avontuur wilde aanhoren. Fien vertelde hem met plezier over alles wat ze gezien en meegemaakt hadden.

Een warm welkom hadden de kinderen niet verwacht.

Gelukkig, want dat kregen ze ook niet.

“Jullie zien er zo zongebruind uit als mijn tante in Marokko,” waren de eerste woorden die Stijn en Joris’ kant uitkwamen.

Anja kruiste de armen over elkaar en maakte spleetjes met haar ogen. Ze wist van de reizen en kon het niet laten

om jaloers te zijn.

“Vast veel buiten gewerkt in Polen!” klonk het achter Joris en Stijn.

Meneer De Cru stond nog geen twee treden verwijderd van de jongens.

“Waar is het meisje?”

Hij deed niet eens moeite om Fiens naam te onthouden, maar wist ten minste al wel dat ze normaal met drie waren.

“Bezweken aan het zware werk?”

Het klonk bijna hoopvol in plaats van bezorgd.

“Toilet,” jokte Joris. “Ze moest dringend.”

De Cru zuchtte, bijna in koor met zijn vrouw die zich onderaan de trap nog steeds druk maakte over de franjes van het nieuwe tapijt. Tegelijkertijd draaiden ze zich om. Meneer De Cru streek zijn resterende haren over zijn vettig kaal hoofd en stapte richting zijn kantoor en mevrouw De Cru vond een volgende slachtoffer om te terroriseren.

“Er hangt nog stof boven die kader,” krijste ze.

“Ik kan er niet aan,” piepte het meisje terug.

De jonge tiener stond als een circusartiest met vijf tenen

op een stoel en de andere in de lucht. Eén hand tegen de muur, zoekend naar steun en de andere uitgestrekt, met een versleten plumeau wijzend naar een mislukt zelfportret van mevrouw De Cru.

“Welkom thuis,” grijnsde Stijn de miserie weg.

Toen Joris zich terug naar Anja draaide, was ze al verdwenen.

“Ja, welkom thuis,” herhaalde hij met een grote zucht.

Vanuit de gang hoorden Joris en Stijn nog een doffe klap, gevolgd door een schrille gil.

“MIJN PRACHTIGE PORTRET!”

“En de vuurvliegjes gingen aan en uit, als kleine, lieve, onvoorspelbare knipperlichtjes,” vertelde Fien aan Kat, die spinnend op haar schoot zat te luisteren.

“Ik zorg wel voor de sleutel,” liet Stijn er geen gras over groeien.

Hij gooide zijn rugzak in het midden van de kamer en hield zijn hand uit naar Joris, die zijn rugzak naast die van Stijn zette. Hij nam de sleutel plechtig uit zijn broekzak en overhandigde hem met beide handen aan zijn broer.

“De meisjestoiletten?” vroeg Stijn voor de zekerheid.

Joris knikte.

“Voor de laatste keer.”

Stijn knikte kort terug en vertrok met een sprint. Aan de deuropening hield hij zichzelf tegen aan de deurstijl en kwam tot een plotse halt.

“Uhm,” krabde hij onwennig in zijn nek. “Zou je Anja ondertussen niet even opzoeken?”

Joris trok een wenkbrauw op. De liefde was zo goed als verdwenen sinds ze zo raar en afstandelijk deed.

“Goh,” schuifelde Joris wat ongemakkelijk van zijn ene naar zijn andere voet. “Ze lijkt elke keer weer een beetje meer op de De Cru’s.”

“Ze is dan ook één van hen,” herinnerde Fien hem.

Joris zuchtte. Ze had gelijk.

“Anja is hun bloed, dat klopt.”

Zonder Stijn of Fien aan te kijken hurkte hij zich naar zijn rugzak en ritste het grote compartiment open.

“Maar ik dacht dat ze anders was...”

Alsof het hem helemaal niets deed, zocht hij zijn vuile was bij elkaar.

“...Beter,” sloeg zijn stem over.

Stijn haalde zijn schouders op.

“Liefde is last,” ademde hij verveeld uit

Hij had die woorden amper uitgesproken of hij hoorde voetstappen in de gang. Voetstappen zwaar beladen met boosheid. Een korte blik in de gang was alles wat hij nodig had.

“Van de duivel gesproken!” grijnsde Stijn. “Ik denk dat het tijd is dat ik vertrek. Tot straks!”

Fien ratelde door tegen Kat, maar de kater had alleen oor voor de voetstappen die dichterbij kwamen en aan de deur leken te twijfelen.

“Joris, kan ik je even spreken?”

Anja’s stem klonk harder dan normaal. Niet gewoon boos, maar bijna bazig, alsof hij iets had mispeuterd. Joris slikte. Hij liet zijn wasgoed voor wat het was en stond recht, terwijl Fien een hoopvolle duim opstak. Anja stond in de gang te wachten, met haar armen gekruist en haar wenkbrauwen naar beneden getrokken.

“Ik ben blij je terug...,” probeerde Joris, maar werd al snel onderbroken door een felle zucht.

“Alsof...” rolde Anja de ogen. “Alsof je mij gemist hebt

op je luilekkere vakantie in het heerlijke, verre zonnetje!”

Joris schrok.

“Anja,” liet hij zijn open handen zien. “Ik heb niets te verbergen voor jou. Je weet waar we mee bezig zijn.”

“De hele wereld rondreizen,” keek Anja naar de grond.

“Zonder mij.”

Jaloers. Dat was het enige woord dat Joris op dit moment kon bedenken.

“We reizen niet gewoon voor het plezier, dat weet je,”

probeerde Joris nogmaals. “De sleutels. Onze ouders.”

De geheugensteuntjes bleken niet door Anja’s woede te dringen.

“Toen jullie aan het genieten waren, zat ik hier

opgescheept met die pestkoppen Daan en Marthe!”

Ze hadden zich vast niet koest gehouden de voorbije schoolvrije maand, dat kon Joris wel raden.

“En dan laat je me elke keer weer opdraaien voor die vlooienvoot,” wees ze met haar kin naar Fiens schoot.

Joris’ mond viel open, maar het ergste moest nog komen.

“Jullie laten me telkens achter, net zoals jullie dom huisdier!”

Dat was de druppel. Joris’ bloed kookte en kon zichzelf

niet langer meer bedwingen. Als een fluitketel op de kachel, spoten de woorden als heet water uit zijn mond. “Wel, jij bent haast een zelfportret van je ouders! Misschien wel mooi vanbuiten, maar spuuglelijk vanbinnen. Egoïstisch en altijd het slachtoffer. Jij HEBT ten minste nog een mama en een papa!” Anja’s adem stakte. Joris had meteen al spijt van wat hij had uitgespuwd, maar kon de tijd niet meer terugdraaien. Anja stormde de gang uit. Tranen liepen over haar wangen en ze snikte ongecontroleerd als een niet goed ingeladen videoclip. Dit bezegelde het. De liefde was voorbij.

HOOFDSTUK 2

DRIE HALVE POLEN

Het ontbijt verliep koeltjes. Anja zat ijsig voor zich uit te staren. Emotieloos, alsof haar hart uit haar borstkas was gereten. Dat legde een knoop in Joris' maag. Hun laatste gesprek was geladen geweest. Ging hij er niet wat over? Was hij te hard? Soms doet de waarheid pijn, maar je hebt altijd de keuze om vriendelijk te blijven of plots te veranderen in een gevoelloze rotzak. Was hij een rotzak geweest? Hij voelde zich er in elk geval wel rot over. Gelukkig waren Daan en Marthe ook van de partij en wisten de boel wat op te vrolijken.

“En?” kroop Daan bijna over de tafel uit nieuwsgierigheid. “Hoe was de reis?”

Ook Marthe kwam over haar bord hangen om geen woord te missen.

“Durf geen sappig detail achterwege laten, of ik...ik...”

Ze stak haar volle lepel havermoutpap dreigend naar voren.

“Wees gerust, sappige details zal je krijgen!” reageerde

Stijn als eerste.

Hij kon niet wachten om op te scheppen tegen zijn stoere vrienden.

“Wij zijn nooit naar Polen vertrokken,” verklapte hij trots.

“Wablieft???” vielen beide monden samen open.

“Wij zijn met Karl mee naar Azië getrokken,” kauwde Fien op de brokjes in de havermoutpap.

“Hoe?”

Weer exact samen, zoals alleen een tweeling kon.

“Hij bracht de documenten en tickets in orde en wij slopen de bus naar Polen uit aan een tankstation waar hij ons stond op te wachten,” verklaarde Joris.

De tweeling knikte tevreden. Ze leken onder de indruk van hun geniale bluf.

“Veel beter dan een werkkamp,” stak Marthe een bemoedigende duim op.

“Nu de details,” eiste Daan gretig.

“In Beijing, dat is de hoofdstad van China, heb ik een sprinkhaan gegeten. Hij smaakte naar kippenchips. Dan hebben we de Chinese muur opgelopen en bijna onze

gezichten verbrand in de hete zon. In Xian vonden we het legendarische Terracottaleger en mochten we een foto maken met een paar nepbeelden. Chengdu was dan weer een stad waar maar één woord bij paste en dat was ‘panda’. We hebben die dag zoveel panda’s gezien dat we nog drie dagen nadroomden over de zwart-witte beren.”

Stijn ratelde door in één adem, alsof hij anders zou vergeten wat hij wilde vertellen. Fien kwam er kort even tussen met haar favoriete moment.

“De prinses die besloot waar de Jokhang tempel in Tibet gebouwd moest worden, was haar ring kwijt en de vissen waren verdwenen, maar gelukkig vonden wij de ring terug!”

“Maar Drak Yerpa was duizend maal indukwekkender,” wilde ook Joris zijn steentje bijdragen. “De legendarische meditatiegrotten in het Himalayagebergte waren een tafereel uit een sprookje.”

“Terwijl de Everest er precies uitzag als in de reisboeken,” nam Stijn het weer over.

De kinderen hielden bewust de zoektocht naar de sleutels geheim. Hoe minder zielen ervan wisten, hoe veiliger de

sleutels en hoe hoger de slaagkans om hun ouders snel weer terug te zien. Daan en Marthe leken meegesleept door het woordelijk avontuur, bijna alsof ze het zelf hadden meegemaakt. Met open monden en ogen wijder dan ooit, hingen ze aan Stijns lippen.

“Nepal was beestig!” ging hij verleidelijk verder. “We werden aangevallen door een hele troep apen, een tijger en een aantal hongerige krokodillen!”

“Technisch gezien heeft de tijger ons gered,” verbeterde Joris hem.

Daan en Marthe negeerden de opmerking.

“Aangevallen door een tijger!” boeide hen net het meest.

“Ja, maar daarna zijn we ook nog eens aangevallen door militairen op een trein in India!”

“Ook niet echt waar,” schudde Fien geamuseerd het hoofd.

“Sjjjjt,” snoerde Stijn haar de mond. “Ze vielen binnen in het holst van de nacht!”

Hij vertelde het alsof het de start van een horrorverhaal was.

“Zonder Karl hadden we het vast niet overleefd!”

Daan en Marthes verwondering van het verhaal verdween

als de donut in meneer De Cru's mond.

“Karl!” riepen ze in koor, alsof ze er nu pas aan dachten dat ze hem nooit meer gingen zien.

Meneer De Cru verslikte zich in de donut. Na een aantal kuchen, die veel weg hadden van de laatste ademstoten van een oude man op zijn sterfbed, stond hij recht. Joris, Stijn en Fien merkten op dat hij ondertussen wel wat kilootjes was aangekomen van de luxueuze ontbijten. Hij was niet meer de magere man die hen een klein jaar geleden meenam naar het weeshuis.

“Ochtenden zijn heilig. ZWIJGEN!”

De vraag brandde. Daan en Marthe konden niet wachten tot na het ontbijt. Ze moesten het antwoord weten.

“En Karl?” fluisterden ze voorzichtig.

Joris hield De Cru in de gaten. Hij dronk gulzig van zijn tas koffie om de laatste donutkriebels zijn keel door te spoelen. Daarna griste hij de volgende twee donuts van zijn bord af en verorberde ze zonder twijfelen.

“Hij is niet gebleven,” fluisterde Joris terug. “Hij kwam terug.”

Daan en Marthe balden triomfantelijk de vuisten en wilden niets liever dan de tafel op springen, de borden

havermout in het gezicht van de De Cru's stampen en dansen en zingen. Ze hielden zich in, maar ze schreeuwden van binnenuit. Achter Daans rode brilmontuur fonkelden zijn ogen alsof ze duizenden sterren hadden opgeslokt. Marthes wangen konden de lippen rond haar grijns amper onder bedwang houden, alsof ze zouden scheuren van de spanning. Wat waren ze blij!

“Wanneer kunnen we hem zien?” vroeg Daan.

Hij was net te enthousiast. Meneer De Cru keek op van zijn krant.

“Verdomme, wie sprak er?”

De zaal was plots weer muistil en alle kinderen keken in hun bord havermoutpap in de hoop dat hij over hen heen zou kijken. Joris stond te popelen om de tweeling in te lichten over Karls plannen, maar had hem beloofd te zwijgen. Adoptie was niet makkelijk. Niemand wist hoe lang het kon duren en of het uiteindelijk ook echt zou lukken om de tweeling te adopteren. Al die documenten, telefoontjes en gesprekken. Wie weet duurde dat nog jaren! Jarenlang wachten in het weeshuis. Misschien om dan eindelijk te horen te krijgen dat het allemaal niet kon

doorgaan. Joris wilde dat leed en verdriet niet op zijn geweten hebben. Ondertussen bleef De Cru de kinderen één voor één aankijken, hopen dat iemand zou zwichten voor zijn arends-blik en zou klikken of opbiechten. Zwijgen leek op dit moment het beste plan.

Het leven in het weeshuis ging gewoon door alsof Joris, Stijn en Fien nooit waren weggeweest. Na een maand geen klussen te hoeven doen, werden de kinderen er meteen weer ingesmeten.

“De drie halve Polen,” werden ze genoemd door meneer De Cru. “Jullie beurt voor de afwas.”

Zelfs geen zucht. Erg vonden ze het niet. De afwastaak was lang geleden en de andere kinderen hadden de voorbije maand hun handen vol gehad. Wat ontbijtbordjes en mokken door het zeepsop halen, leek geen verschrikkelijke opdracht. Zeker niet na een prachtige vakantie van bijna een volle maand.

“Voor de komende twee weken,” vervolledigde de minachtende mannenstem zijn zin.

Dit keer zuchtten de kinderen wel en lieten hun schouders verloren zakken. Joris kon nog net een grijns

op Anja's gezicht herkennen. Kort, alsof die er niet geweest was, maar zeker aanwezig. Zou zij haar vader wat taken hebben toegefluisterd?

“Zo gaat de vakantie nog lang duren,” pufte Stijn met zijn handen in het vuile, grijze afwaswater.

Hij schrobde het zoveelste bord schoon. De zompige havermoutrestjes plakten tussen de vezels van de oude spons, alsof je havermout met havermout proper maakte. Hij keek niet uit naar de grote pot waarin de brij bereid was. De aangekoekte overschotten beloofden nog zwaar werk.

“Wat zouden ze nog in petto hebben om ons vier weken bezig te houden?” vroeg Joris zich hardop af.

Zijn handdoek was al kletsnat, maar bij gebrek aan een droge, deed hij zijn best de borden op z'n minst wat minder nat aan Fien te geven.

“Je zou toch denken dat na een tijdje de taken op zijn?”

Zij zette op haar beurt de borden op elkaar, in hoopjes van tien, om ze daarna de kast in te zetten. Die taak was voor de jongens. Tien borden waren net te zwaar en de kast net te hoog voor Fien.

“Nooit!” imiteerde Stijn meneer De Cru. “Mijn creativiteit is zo breed als mijn buikomtrek!”

Hij stak Joris’ doordrenkte handdoek onder zijn T-shirt en duwde zijn piekjes met zijn natte handen plat tegen zijn hoofd. Fien en Joris proestten het uit.

“Wat staan jullie daar nu te lachen?” klonk Stijn diep, nog steeds in zijn beste ‘meneer De Cru’s’. “Straks mag je mijn schoenen poetsen met gebruikte babydoekjes!”

De kinderen gierden het uit.

“Wat staan jullie daar nu te lachen?”

Het klonk dieper. Echter. Dringender. Stijn draaide zich met een ruk om en stond oog in oog met de inspiratie van zijn creatie.

“Meneer De Cru!”

Het lachen was hen vergaan. De Cru’s gezicht stond op rood-razend, op het punt om stoom uit de oren te laten.

“Schoenen poetsen vind ik een uitstekend idee,” bracht hij verrassend rustig uit. “En ik beloof jullie om eens diep na te denken over wat ik nog jullie kant kan uitschuiven.”

Joris, Stijn en Fien slikten terwijl De Cru hen de rug toe draaide.

“Ik garandeer jullie een gedetailleerde lijst tegen het

einde van de dag,” beende hij met grote passen de keuken uit.

“Wat een start van de vakantie,” haalde Stijn met een diepe zucht de natte handdoek vanonder zijn ondertussen even doorweekte T-shirt uit.

Verslagen nog voor ze een volledige dag terug in het weeshuis waren. Wat misten ze thuis. Elke dag weer een beetje meer. Wat hunkerden Fien, Stijn en Joris naar die heerlijke, liefdevolle tijd met hun mama en papa. De speelmomenten, de knuffels en kusjes, het plezier. Alles was toen zo vanzelfsprekend.

HOOFDSTUK 3

SPIC & SPAN

De avond viel. Joris, Stijn en Fien stonden met hun handen achter de rug en hun blik naar de grond gericht te wachten in het bureau van meneer De Cru. In het licht van de bureaulamp blonk zijn half kale hoofd, terwijl hij de laatste taak op de lijst pende. Joris' oog viel op de schaduw die over de boekenkast speelde. De kast was gevuld met saaie, ongeordende boeken. Groot, klein, gekleurd en stoffig. De Cru was geen lezer, maar het kwam intellectueel over bij iedereen die zijn bureau binnenkwam.

“Van mijn boeken blijf je af,” klonk De Cru bitsig toen hij Joris' blik zag afdwalen.

“Mijn excuses, meneer De Cru.”

Joris keek meteen weer naar de grond.

“Hier,” stak De Cru het stuk papier naar voren. “De takenlijst.”

Stijn nam een stap naar voren en nam de lijst aan.

“Dank u, meneer De Cru.”

Fien durfde geen woord te zeggen. Ze wilde de lijst niet langer maken.

“Ik zou er maar al aan beginnen,” tikte De Cru op zijn veel te dure uurwerk.

Stijn draaide het blad naar zich toe en bestudeerde de taken. Het papier stond niet alleen vol met klussen, maar had ook een duidelijke dagindeling. Welke klus op welke dag en hoe lang het moest of mocht duren. Hij leverde een erg complete en gedetailleerde tabel af, waarin niet veel ruimte was voor andere activiteiten. Gelukkig stonden de eet- en slaapblokken er ook duidelijk in. Op vandaag:

“De koelkast schoonmaken?” las Stijn voor.

“Maar meneer, het is bijna bedtijd,” protesteerde Joris.

“Daarom dat ik zei dat je er maar best al kan aan beginnen.”

“Het licht gaat uit binnen een half uur!”

“Hoe moeilijk kan een koelkast zijn?”

Er verscheen een gemene grijns op zijn gezicht.

Een koelkast schoon krijgen met drie leek geen onmogelijke opdracht. Helaas was die van het weeshuis

geen gewoon model zoals thuis. De ijskast van het weeshuis bestond uit een grote stalen deur met een schuifslot bestaand uit een metalen staaf van dertig centimeter lang. Twee handen en een stevige snok waren net voldoende om het haperende slot open te krijgen. De zware deur schraapte over de vloer en onthulde een ijsskoude ruimte, groter dan hun slaapkamer gevuld met rekken vol bakken en schuiven, mooi geordend in rijen. “Koelkast?” schrok Fien. “Zeg maar koelkamer!” “Ik denk dat het juiste woord ‘koelcel’ is,” verbeterde Joris haar.

“Hoe krijgen we dit in hemelsnaam af op dertig minuten?” verloor Stijn de moed.

Joris stapte de ruimte in en zuchtte. Zijn adem was duidelijk te volgen.

“Niet. Dat wordt nachtwerk.”

“Dat kan je niet menen?” liet Stijn de schouders hangen terwijl hij Joris de koelcel in volgde.

“We hebben geen keuze,” bekeek Fien het blad met taken. “Slapen staat pas na de koelkast.”

Stijn schoof verslagen langs een muur naar beneden tot hij op zijn achterwerk op de koude vloer zat. Joris hield